

ת"פ 62828/05/19 - מדינת ישראל נגד גיגורי ברשנסקי

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 62828-05-19 מדינת ישראל נ' ברשנסקי

בפני בעניין:	כבוד השופט הישום אבו שחאדה המאשימה	מדינת ישראל ע"י עוה"ד רונן גיגולד
נגד	גיגורי ברשנסקי הנאשמים	גיגורי ברשנסקי ע"י עוה"ד דימטרי ברנשטיין

גזר דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר מייחס לו ביצוע עבירה של החזקת סכין שלא כדין לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**).
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.2.19 בשעה 23:35 או בסמוך לכך, שהה הנאשם ברחוב בר אילן ברמלה ביחד עם אחר. הנאשם החזיק בסכין באורך של כ-29 ס"מ ובעלת להב של כ-16 ס"מ כשהיא מוחבאת בשרוול צד ימין במעילו.
3. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ולאחר שמיעת הראיות, הורשע בעבירה שצוינה לעיל.

טענות הצדדים לעונש

4. המאשימה טענה בתמצית, כדלקמן: לנאשם שש הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות (ת/1); נסיבות ההחזקה של הסכין, בשעת לילה מאוחרת, בתוך שרוול מעילו, בצירוף העובדה שלנאשם רישום פלילי קודם, מחייבות השתתף מאסר בפועל מאחורי סורג ובריא וגם מאסר על תנאי וקנס.
5. ההגנה טענה בתמצית כדלקמן: יש להסתפק בענישה צופה פני העתיד ואין להטיל על הנאשם מאסר בפועל, אף לא בעבודות שירות; אומנם לנאשם יש רישום פלילי קודם אך העבירות מושא הרשעותיו

בוצעו לפני שנים רבות והנאשם מנסה כיום לשקם את חייו; לנאשם חובות בלשכות ההוצאה לפועל.

מתחם העונש ההולם

6. קיימות דוגמאות בפסיקתו של בית המשפט העליון למדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של החזקת סכין שלא כדין, שבהן הוחלט שלא להשית עונש מאסר בפועל גם לא בעבודות שירות אלא הסתפקות במאסר על תנאי או שעות שירות לתועלת הציבור. עם זאת, במקרים אלה היה מדובר בנאשמים נעדר עבר פלילי (ראו למשל: רע"פ 2609/12 **חלבי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.8.12); רע"פ 1490/12 **אבו גוש נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 15.7.12); רע"פ 4200/12 **אבו זניד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.6.12); רע"פ 2968/12 **אליז נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.5.12); רע"פ 3446/10 **עבד אל חלים נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 6.4.11)).

7. לעומת זאת, כאשר היה מדובר בנאשמים שיש לחובתם רישום פלילי קודם, בתי המשפט נטו להשית עונשי מאסר בפועל, לעיתים מאחורי סורג ובריה ולעיתים בעבודות שירות (ראו למשל: רע"פ 2932/08 **מרגאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.6.08); רע"פ 5127/09 **יפקח נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 19.7.09); רע"פ 1297/22 **ממן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.3.22)).

8. לאור הפסיקה שהובאה לעיל, הנני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירה שבוצעה על ידי הנאשם נע בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל, בצירוף מאסר על תנאי וקנס.

העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם

9. בעת קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם לקחתי בחשבון לקולא, את הנתונים הבאים: הנאשם כיום בן 47 שנים לערך, ולטענתו הוא עובד (על אף שלא הוצג אישור על כך) ולו חובות בלשכות ההוצאה לפועל (על אף שגם כאן, לא הוצגו אישורים מתאימים).

10. לחומרא, לקחתי בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם שכולל הרשעה בעבירת אלימות כנגד בת זוג משנת 2004 ובגינה נדון לעונש של מאסר בפועל לתקופה של שמונה חודשים וכן הרשעה נוספת בעבירת אלימות משנת 2002 כנגד בת זוג ושם נדון למאסר בפועל, בדרך של עבודות שירות לתקופה של חודשיים.

11. יש לציין שלאחר שמיעת הטיעונים לעונש קבעתי שמן הראוי לקבל חוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות על מנת שתיבחן שאלת כשירותו של הנאשם לבצע עבודות שירות (פרוט' מיום 31.5.22 עמ' 5 ש' 9-16). דא עקא, מיד לאחר מכן נרשמו הדברים הבאים מפי בא כוחו של הנאשם ומפי

הנאשם עצמו:

"ב"כ הנאשם:

הנאשם לא יכול לבצע עבודות שירות. הנאשם מתגורר בגפו, הוא לא יכול שלא לעבוד, ברגע שתהיה עתירה לעבודות שירות, הוא לא יצליח לכלכל את עצמו ולשלם שכר דירה. הוא לא יכול שלא לעבוד.

לשאלת בימ"ש, אני לא טוען שהוא לא מתאים מבחינה בריאותית לבצע עבודות שירות.

הנאשם:

אני לא יכול לעשות עבודות שירות כי אז אני ייזרק מהבית וישאר בחוץ.

אחרי שבימ"ש מסביר לי שאני מסרב לבצע עבודות שירות ושאיני לא מוכן ללכת לראיות אצל הממונה על עבודות השירות, יושת עליי מאסר בפועל, אני משיב שדעתי לא השתנתה ואני לא מון לעשות עבודות שירות.

12. כאמור, עמדתי היא שהעונש הראוי בנסיבות העניין הוא מאסר בפועל שירוצה בדרך של עבודות שירות. לאור עמדתו העקרונית של הנאשם שהוא לא מוכן לבצע עבודות שירות, וזאת גם לאחר שבית המשפט הבהיר לו שהמשמעות היא שליחתו למאסר של ממש, לא מצאתי שיש טעם במתן הוראה לממונה על עבודות השירות להכנת חוות דעת בעניינו של הנאשם.

13. לאור כל האמור לעיל, הנני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שלושה חודשי מאסר בפועל.

ב. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך 3 שנים ממועד שחרורו, הנאשם לא יבצע עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' סיוון תשפ"ב, 07 יוני 2022, במעמד הצדדים.

